

Рано рани свѣти Герги
 Рано рани на Гергьовденъ;
 Отседла си добра коня
 Да обиде въ ретъ овчере.
 Ягнета ся изѣгнине,
 Говѣда са истелиле;
 'Сяка крава теле води.
 Па отиде въ ливади-те;
 Ливади-те трева немаѣ,
 Зимници-те измѣрзале,
 Летници-те излипсале;
 Тои са назатъ повѣрна.
 Майка Герги отговаря:
 „Леле варе, синко Герги,
 Веселъ отиде, скѣрбенъ доде!“
 Герги майцѣ отговаря:
 „Леле мале, стара мале!
 Обидохъ си ливади-те,
 Ливади-те трева немаѣ.“
 Майка Герги отговаря:
 „Не грижи са, синко Герги,

Да пароси ситна роса
 Да навали гергьовски дѣждъ,
 Па си иди на Спасов-денъ,
 Та обиди въ ретъ сѣнѣри.“
 „Послушалъ свѣти Герги,
 Та удари ситна роса.
 Кога било на Спасов-денъ,
 Той воседна добра коня,
 Отиде на ливади-те,
 Зимници-ти искласили,
 Летници-те вретенили (?),
 Ливади-те конѣ не гази.
 Зарадва са свѣти Герги
 Изъ друмъ врѣви песенъ пее.
 Що го зачу, 'се послуша,
 Едно дрѣво трепетлика
 Не сѣ запря, не послуша.
 И прокле го свѣти Герги.
 „Да би далъ богъ трепетлика,
 'Се ти да триперишъ!“

Велигденска.

Отъ Прилепъ.

Прошетала свѣта Неделя,
 Стрека ъ стрети свѣти Иліа:
 „Егиди сестро свѣта Недельо!
 Каи си одела, каи си шетала?
 Ели си въ поле трандафилъ брала?
 Ели си въ гори гороцвѣтъ брала?“ —
 Му говореше свѣта Неделя:
 „Ейгиди брате, свѣти Иліа!
 Влани сумъ въ поле трандафилъ брала,
 Влани сумъ въ гори гороцвѣтъ брала;
 Туко сумъ била чудо да гледамъ.